

*“Don’t forget -
No one else sees the world
the way you do, so
no one else can tell the
stories that you have to tell.”*

Kate

Ik schudde mijn hoofd en klapte het boek dat ik in één ruk had uitgelezen dicht. Sommige dingen, zoals dit boek, waren echt te mooi om waard te zijn. Maar ondanks de voorspelbare plot lijn, kreeg ik wel een warm gevoel toen ik nog even met mijn vingers over de kaft van het boek streek. Liefde, geluk en ook nog de ideale baan. De hoofdpersoon bofte maar. Ik rekte me nog even uit en liet mijn voeten door het zand glijden. Ik kon zo genieten van een dag op het strand, zelfs al was ik vandaag alleen. Ik had zojuist mijn studie sociale wetenschappen afgerond en zou eigenlijk al moeten beginnen met solliciteren, maar ik kon mezelf er nog niet toe zetten. Mijn gedachten dwaalden af naar de vakantie die morgen eindelijk voor Anna en mij zou beginnen. Ik kende haar al zo’n beetje mijn hele leven. Ik pakte mijn spullen bij elkaar, snoof nog wat van de heerlijk zeegeur op en liep toen naar mijn fiets. Ik had mijn koffer dan wel ingepakt voor morgen, maar ik had nog steeds het gevoel dat ik iets vergeten was. Op de fiets liep ik in mijn hoofd nog eens de lijst door, maar ik kon er maar niet wijs uit worden.

‘Het zal wel,’ zei ik hardop, diep in gedachten.

‘Pardon?’ vroeg een man die ik blijkbaar net inhaalde met fietsen. Ik staarde hem even verbaasd aan voor ik me bedacht wat hij gehoord moest hebben.

‘Sorry, ik was in verdachten verzonken.’ Hij glimlachte en fietste toen verder. Ik schudde lachend mijn hoofd en besloot langs de supermarkt te fietsen. Ik had Anna gevraagd om vanavond bij mij te slapen, zodat we morgen al vroeg naar het vliegveld konden vertrekken. Eenmaal in de supermarkt gleed mijn vinger langs de pakken pasta’s. Wat zou een goede startmaaltijd voor onze vakantie zijn? Na een paar passen viel mijn oog op iets wat zowel Anna als ik heerlijk vonden.

Anna

Met een zucht staarde ik naar de reserveringslijst voor vandaag. *Nog even volhouden*, dacht ik bij mezelf. Wat had ik zin in de vakantie die morgen zou starten. Terwijl ik met een wazige blik over het aantal couverts voor vanmiddag dwaalde bedacht ik wat ik nog mee moest nemen. Mijn paspoort lag in mijn handtas, het nieuwe jurkje hing nog aan de kast en de camera was opgeladen. Ik bedacht me hoe zeer ik aan vakantie toe was. Ik werkte 5 dagen in de week in een brasserie in de stad, waar ik de nodige uren maakte. Nu mijn vriendin Kate ook vakantie had

opgenomen hadden we zonder enige twijfel drie weken vakantie naar Spanje geboekt, waar we van plan waren volop te genieten van onze verdiende vrijheid. Een klik van de deur die dicht viel haalde me uit mijn gedachten. *Nog even*, dacht ik nogmaals toen ik mijn blouse gladstreek en mijn glimlach opzette voor de eerste gasten die arriveerden.

Toen ik de deur van Kate's appartement open deed kwam me een heerlijke geur van lasagne tegemoet. 'Goede avond chef-kok!' riep ik terwijl ik mijn zwaar beladen tas op de grond liet vallen en de keuken binnenstapte. Kate draaide zich lachend om. 'Heb je trek?' vroeg ze terwijl ze de ovenschaal tevoorschijn haalde. 'Nou en of, het ruikt heerlijk!' We schoven aan tafel en genoten van de heerlijke lasagne. Kate's appartement was gezellig ingericht, en hier en daar lagen nog wat vakantie spullen verspreid. 'Ik kan niet wachten tot we op het strand liggen,' zei Kate met haar mond nog vol. 'Om naar de Spaanse mannen te staren zeker?' We kenden elkaar al lang genoeg om te weten dat we beiden wel in waren voor een geweldige romance op vakantie. De rest van de avond was dan ook gevuld met vrolijk geklets over onze verwachtingen in de Spaanse bestemming.

De veel te vroege vlucht naar Alicante verliep voorspoedig. Na wat bijslapen en het lezen van een boek kwam de bestemming al snel in zicht door het kleine vliegtuigraampje. Toen we de stad steeds meer naderden waren we onze moeheid vergeten, en keken we enthousiast uit het raam. De rode daken van de kleine huisjes staken mooi af tegen de beige muren en de groene parkjes.

Na een kleine dreun was het vliegtuig geland. Ik was toch wel blij dat ik weer vastigheid onder mijn lichaam voelde, en dat we geen reis naar de andere kant van de wereld hadden gepland waardoor we drie keer zo lang in het vliegtuig zouden moeten blijven.

Bij de eerste stap uit het vliegtuig was het drukkende klimaat al direct voelbaar. 'Dat is even iets anders dan het regenachtige Nederland!' zei Kate terwijl ze haar zonnebril opzette. Gelukkig duurde het niet lang voordat onze bagagekoffers over de lopende band voorbij kwamen. Ook al zagen ze er groot uit, we hadden ze beiden met moeite dicht gekregen door alle kleren en schoenen die koste wat het kost mee moesten naar de zon. We konden de Spaanse taal op de borden niet herleiden naar iets herkenbaars, dus we waren opgelucht dat er een stroom mensen naar de uitgang liep.

'Nu alleen een taxi vinden,' zei Kate toen we de buitenlucht weer instapte. Haar vraag was echter overbodig geweest, want er stond een hele rij taxi's voor de ingang, te wachten tot ze vakantiegangers naar hun verblijfplaats konden brengen. 'Zullen we de taxi met de leukste man uitkiezen?' vroeg ik met een glimlach. Helaas werd dat idee niet gewaardeerd, want toen we de vijfde taxi passeerden gebaarde een man dat we terug naar het begin van de rij moesten lopen, om de man die vooraan stond te verlossen van het wachten.

'Gelukkig ziet deze er ook niet slecht uit,' fluisterde Kate terwijl de getinte Spaanse man onze koffers inpakte.

Het appartement lag maar enkele kilometers van het vliegveld vandaan. We zagen de kilometerteller voorin de auto tegelijkertijd met de prijs omhoog gaan terwijl we naar Bahia Bella werden gebracht, een klein stadje aan de kust.

'Als we vaak de taxi nodig hebben zullen we nog een bijbaantje moeten zoeken hier!' klaagde ik toen we de chauffeur met zoveel mogelijk kleingeld betaalden.

'Ach, we zijn er in elk geval,' zei Kate terwijl we voor de deur van ons appartementencomplex stonden. We hielden beiden even stil op de stoep om het gebouw van buiten te bekijken. De straat zag er gezellig uit. Ons appartementencomplex was niet het enige, en we hoorden al het plezier van mensen die aan het zwembad lagen. De geur van de met bloemen versierde struiken die over de muurtjes hingen vergrootte het vakantiegevoel.

'Laten we gaan!' zei ik terwijl ik mijn arm door die van Kate stak en de stenen tegels naar de deur opliep.

De balie van het appartement zag er simpel uit. Het was te vinden in het eerste kleine halletje, samen met verschillende fel gekleurde folders die de ruimte versierden. Omdat er een rij voor de lift stond besloten we onze koffers via de trap naar boven te slepen. Door de kleine raampjes die in de stenen muren lagen konden we het zwembad al zien.

'Wat heb ik zin om daar in te springen!' zei Kate toen ze haar tas op de overloop liet ploffen.

'Welk kamernummer hadden we ook alweer?'

Aan de sleutelbos hing een houten blokje waar 216 op stond. We hoefden niet lang te zoeken, de tweede deur van de linkerkant liet ons zien dat onze sleutel aan die kamer toebehoorde. Ik slaakte een luide zucht toen ik me op het eerste bed liet ploffen. Ik veerde nog op en neer toen Kate de glazen deuren aan de andere kant van de kamer open schoof.

'Wauw!' riep ze enthousiast.

'Moet je zien, we kunnen bijna vanaf ons balkon het zwembad in duiken!' Ik kwam naast haar staan en genoot van het uitzicht en het briesje dat ik door mijn haar voelde waaien. Wat hadden we hier naar verlangd.

Niet veel later lagen we op een ligbed aan het zwembad om af te koelen, want we waren het erover eens dat het afkoelen onze eerste prioriteit was op dit moment.

'We gaan straks wel de stad verkennen,' had Kate gezegd terwijl ze de inhoud van haar tas eruit haalde om haar bikini te zoeken. En dat was een goed idee geweest, bedacht ik me terwijl ik genoot van de geluiden van de spelende kinderen in het zwembad. Ik hoorde nog geen vertrouwde Nederlandse stemmen om me heen, dus ik ging ervan uit dat veel toeristen in ons appartement Engels en Duits waren.

Na nog een keer van het water te hebben genoten liepen we terug de trappen op naar onze kamer. We richtte de kamer verder in met onze spullen, en het begon steeds meer als ons plekje te voelen.

'Hier houd ik het wel drie weken uit,' zei ik tevreden toen ik onze kamer rondkeek.

Kate ging languit op bed liggen en pakte een reisfolder van het nachtkastje. 'Wat zullen we de komende dagen gaan doen, is er iets te beleven in deze stad?' We wisten van elkaar dat we beiden hielden van een gedeeltelijke actieve vakantie, want we hielden wel van een beetje avontuur. We kwamen tot de conclusie om morgen een boottrip te maken naar het dichtstbijzijnde eiland, wat volgens de folders een 'waanzinnige ervaring om nooit te vergeten' bleek te zijn. We konden zelfs kiezen voor een overnachting in een tent op het eiland. Voor vanavond besloten we om het stadje te verkennen en een lekker restaurantje te zoeken, om onze eerste vrije avond te vieren.

Na een uurtje kletsen trokken we onze kledingkast open om een leuke outfit uit te zoeken.

'Het is nog steeds warm hè?' zuchtte ik toen ik twijfelde tussen een kort broekje met gekleurd topje en een zomers jurkje dat ik laatst nieuw gekocht had. Ik liet mijn keuze op de laatste optie vallen, omdat het jurkje lekker luchtig zat. Kate koos voor een zomerse blauwe jumpsuit.

We liepen de lange straat af, die versierd werd door smalle, hoge huisjes met de rode daken die we vanuit het vliegtuig hadden bewonderd. De geur van hortensia's hing nog in de lucht en de zon zorgde voor een oranje gloed op de daken. Het stadje zag er vrolijk uit door de tientallen winkeltjes die souvenirs of ijs verkochten. We liepen over de boulevard tussen jonge stelletjes en gezinnen met jonge kinderen, en bewonderden de boetiekjes met typische kunst, schelpen en zomerse jurken.

'Dat ziet er lekker uit!' riep ik toen we terug waren op het pleintje met souvenirwinkels, waar verschillende restaurantjes in de zijstraten lagen. 'Señora Rosa,' las Kate van het oude uithangbord dat boven de grote opengeslagen deuren hing.

Van buiten zag het er net zo gezellig uit als binnen, en na een hartelijke groet van een oude Spaanse man kregen we direct een mooi tafeltje toegewezen. Omdat we dicht bij de openstaande deuren zaten voelde we het zachte briesje nog en hoorden we op de achtergrond het gezellige geklets in allerlei talen. Het vakantiegevoel zat er helemaal in. We genoten van een heerlijke kabeljauw en sardientjes, en dronken er een frisse witte wijn bij.

'Wat ben ik blij dat ik even verlost ben van het bedienen,' glimlachte ik terwijl ik genoot van mijn laatste hap amandeltaart met vanille ijs. Ik moest me inhouden om niet met mijn vinger over het bord te glijden.

'Adiós!' zei de oude man met een stralende glimlach toen hij ons na het betalen naar buiten begeleidde. We liepen over het pleintje terug naar de straat waar ons appartement lag. De zon was een tijd geleden al aan de horizon verdwenen, maar het was nog steeds aangenaam warm.

Eenmaal terug in ons appartement pakte we een kleine tas in met de belangrijkste spullen die we morgen mee zouden nemen. Omdat het ons leuk leek om naast het appartement ook te kamperen zoals vroeger, hadden we besloten om gebruik te maken van de overnachting op het eiland. 'Dat het maar zo mooi mag zijn zoals ze ons in de folder hebben beloofd,' zei Kate

terwijl ze haar kleine camera in een zijvakje stopte. We stapten in bed en zette de wekker vroeg zodat we genoeg tijd hadden om naar de boot te lopen. Ik voelde me heerlijk lui van het eten en de lange dag dus niet veel later viel ik in slaap.

Toen we die ochtend richting de boot liepen viel het me op dat Spanje er heel anders uit zag wanneer het nog vroeg was. Er waren weinig toeristen te bekennen en de winkeltjes waren nog gesloten, waarschijnlijk lagen de eigenaren nog op een oor om zich op te laden voor de nieuwe lange dag. Kate haalde me uit mijn gedachten. 'Dat is geen klein bootje,' zei ze wijzend op een schip dat in de verte te onderscheiden was. Er stonden een aantal mensen op de kade die zo te zien ook met de boot mee zouden gaan. We kwamen steeds dichterbij waardoor ik de boot goed kon bekijken. Het was een schip van zo'n twaalf meter lang schatte ik, het zag er vrij oud uit. Ik vond het wel wat hebben, het gaf me een groter vakantiegevoel dan een luxe schip. Het schip had hoge masten waar zeilen aan gespreid waren, en ik zag direct voor me hoe hier vroeger zeelui op gevaren konden hebben. In mijn gedachten zag ik ze over het dek slenteren en het trapje aflopen, naar de ruimte die onder het dek verstopt zat. Eenmaal op de boot bleek dit geen kleine ruimte te zijn. Er was genoeg plaats om de toeristen aan verschillende bankjes te laten zitten en een drankje aan te bieden van het kleine barretje. Overal hingen schilderijen van grote, oude schepen op de woeste zee, en metertjes die gegevens aangaven waar ik geen verstand van had. Ook hingen er kleine beeldjes van vissen, schepen en duikers. Het leek wel een museum, bedacht ik me terwijl ik door een typisch rond bootraampje keek dat uitzicht gaf over de blauwe zee die voor ons uitgestrekt zag. Ik liep achter Kate aan, die weer een trapje omhoog volgde. 'Moet je zien!' zei ze vrolijk toen ze het dek opstapte. Een groot stuk open dek met houten relingen aan de zijkanten strekte zich enkele meters voor ons uit. We bevonden ons nu op de voorzijde van het schip. 'Zullen we hier wachten tot we vertrekken?' vroeg toen ik op een klein houten bankje ging zitten. 'Ja, nu is de zon nog niet zo heet,' zei Kate terwijl ze naar me toeliep. Het dek stroomde al snel vol met andere toeristen, waarvan sommigen er nog moe uitzagen op deze vroege ochtend. Ikzelf voelde me ook nog niet helemaal wakker, maar dat veranderde al snel toen ik na het vertrek van het schip de wind op mijn gezicht voelde. Er vlogen verschillende zeemeeuwen met ons mee. 'Hoe lang zou de tocht ook alweer duren?' vroeg ik. Kate keek op van haar camera. 'Twee uurtjes, en daarna hebben we de hele dag om het eiland te bezichtigen voordat we naar het kampeergedeelte worden gebracht.' De zon kwam al snel door, maar aangezien de wind voor veel verkoeling zorgde besloten we op het dek te blijven. Na een tijdje pakte ik mijn boek uit mijn tas, en ging Kate meer foto's maken van het uitzicht. 'Anna kom snel!' hoorde ik haar na enkele minuten roepen. Ik keek verschrikt op van mijn boek en zag dat ze haar camera nog in haar handen had, dus die kon niet in het water zijn gevallen. Ik propte het boek in mijn tas, sloeg die over mijn schouder en liep met snelle passen naar haar toe. Haar glimlach verried dat ze iets zag dat ik niet

kon zien. Toen ik bij de houten balustrade was aangekomen zag ik het ook. Een dolfijn sprong op tussen de golven die onze boot maakte. 'En daar nog een!' Wees Kate terwijl ze haar camera in de aanslag hield. We genoten van de speelsheid van de beesten die er niet genoeg van leken te krijgen. Een dolfijn was altijd mijn lievelingsdier geweest, omdat ik hun uitdagende, snelle manier van spelen en het plezier dat ze uitstraalden me altijd had aangesproken. Na een half uur kregen ze er toch genoeg van, en hielden ze het na een afscheidssprong voor gezien. Toen ik opkeek zag ik al een stukje land aan de horizon. Het eiland zag er vrij klein uit, maar het lag er uitnodigend bij. Het duurde niet lang voordat de boot langzamer ging varen. We sloten aan achter de rij toeristen. Terwijl ik checkte of mijn rugzak goed dicht zat hoorde ik onze bekende Nederlandse taal, en ik keek op. 'Hierheen Daan!' riep een vader al zwaaiend over de boot. Een jongetje van een jaar of tien rende naar ons toe. 'Zullen er ook piraten op het eiland zitten?' vroeg hij verwachtingsvol aan zijn vader. Toen hij in de gaten kreeg dat ik hem aankeek glimlachte ik hem toe. 'Misschien als we heel goed zoeken,' hoorde ik zijn vader zeggen. Dat zou in elk geval voor genoeg avontuur zorgen, dacht ik bij mezelf.

Het eiland zag er mooi uit door de vele soorten vegetatie en de felgekleurde vogels die over ons heen vlogen. Ook ik haalde nu mijn camera tevoorschijn, en ik deed enkele tevergeefse pogingen om de vogels er scherp op te krijgen. 'Het is wel mooi hier vind je ook niet?' vroeg Kate. 'Net alsof we aan de andere kant van de wereld zitten!'

'Had de reisfolder toch nog gelijk,' grapte ik.

De rondleiding eindigde op een strandje waar een houten strandtent gebouwd was en waar we met een drankje uit konden rusten. In het Engels werd omgeroepen dat degene die gekozen hadden voor een overnachting hier ook een hapje konden eten, en om 7 uur werden opgehaald om naar de kampeerplaats te gaan. We genoten nog even van ons drankje en bestelden er een hamburger en wat frietjes bij. Daarna hadden we nog tijd over, dus besloten we een stukje het water in te lopen. 'Wat is het hier helder, moet je die visjes zien!' zei Kate enthousiast terwijl ze zo stil mogelijk bleef staan.

'Als we lang genoeg stilstaan hebben we een gratis fish spa.'

'Dat hebben we wel verdiend na de lange wandeling vind je ook niet?' Ik liep achter haar aan het water in dat mijn voeten heerlijk verkoelde, maar wel Kate's vissen wegjoeg. We liepen een stuk door de branding en zagen de zon steeds lager zakken.

'Ik hoop wel dat het warm genoeg is in het tentje, want ik heb geen dikke pyjama meegenomen,' zei ik toen ik dacht aan de koude nachten die ik vroeger wel eens in een tent had doorgebracht.

'Waarschijnlijk wel,' zei Kate. 'Straks zal je zien dat het zo warm is dat we de tent moeten delen met tien muggen.'

Om precies 7 uur liepen we terug naar het strandtentje, waar een groep van ongeveer 15 mensen zich verzamelde. We volgden een van de reisleiders die ons vanmiddag van alles in het Engels over het eiland had verteld. Hij was sterk door de zon gebruid en liep op teenslippers, die hij zo te zien al heel wat wandelingen had gedragen. Ook niet mis zo'n baantje in de zon, dacht ik bij mezelf.

De kampeerplek was nog geen tien minuten lopen en lag direct aan het uitgestrekte strand. Alle tentjes keken uit op zee, en in het midden was een grote vuurplaats die op dit moment werd aangemaakt door twee jonge Spaans uitzijnde mannen. Elk reisstel kreeg een tent aangewezen. Die van Kate en mij had blijkbaar nummer 6, en lag bijna in het midden. Ieder laadde zijn of haar spullen in de tent, en daarna gingen steeds meer mensen op de boomstronken bij het vuur zitten. Kate en ik hadden ook een prima plekje gevonden, en iedereen genoot van het uitzicht van de ondergaande zon. Ik was Kate's gedachte over de muggen niet vergeten, dus ik had me al goed ingesmeerd met anti-muggen lotion, die de geur van mijn parfum overtrof. Toen de twee jonge mannen terug kwamen om nog wat hout op de brandstapel te gooien zag ik Kate glimlachend toekijken. Ik gaf haar een por, want ik had wel een idee van wat er in haar gedachten omging, zo goed kende ik haar intussen wel. 'Die zijn wat te oud voor u mevrouw,' fluisterde ik haar toe. Haar glimlach verbreedde zich.

'Dat wil niet zeggen dat ik er niet met plezier naar kan kijken,' lachte ze.

Toen de zon al een tijdje verdwenen was hadden nog enkele mensen zich rondom het kampvuur gevoegd. De man die ons bij de strandtent vanmiddag de hamburger had gebracht herkende ik en hij had een gitaar meegenomen waar hij zacht op begon te tokkelen. Een knappe vrouw die waarschijnlijk ook bij de strandtent werkte, liep de groep rond met een dienblad waar verschillende bekers op stonden. Kate en ik namen er beide een, maar ik rook er eerst aan. 'Dit is geen limonade,' waarschuwde ik Kate die de beker aan haar lippen zette. Ik nam zelf ook een slok. 'Lekker!' hoorde ik haar zeggen. Het smaakte inderdaad goed, al kon ik niet plaatsen wat het was. Het leek op een frisse cocktail, de sterke drank was in elk geval goed te herkennen.

'Maar goed dat er geen kleine kinderen zijn blijven overnachten,' zei ik. 'Ze vroegen in elk geval niet om onze identiteitskaart,' zei Kate lachend, en ik dacht terug aan die keer dat we in de supermarkt stonden om een simpel flesje wijn te kopen die we echter niet meekregen omdat we geen identiteitskaart bij ons hadden. Ik merkte dat de gitaarmuziek ondertussen steeds harder was gaan klinken, maar het had een prettig swingend geluid. Toen ik om me heen keek zag ik dat de toeristen steeds meer loskwamen, misschien mede door het onbekende drankje. Ze praatte met hun burens en er klonk steeds meer gelach. Even later raakten ook Kate en ik aan de praat met de jongen die op de boomstam naast ons zat, en die uit Londen bleek te komen. Hij vroeg welke studie we deden en wat ons hier naar Spanje bracht. Hij was pas twee jaar ouder dan ons, maar hij had al snel laten vallen dat hij een vriendin had. Jammer van deze leuke jongen, dacht ik bij mezelf. Maar hij was wel gezellig om mee te kletsen.

Rond een uur of 11 besloten we ons in onze tent te wagen, we waren beiden moe van deze dag. Toen ik opkeek zag ik dat er al meerdere naar bed waren gegaan. We zeiden de jongen gedag en we wensten elkaar nog een fijn verblijf in Spanje. 'Jammer dat hij een vriendin had hè?' zei Kate teleurgesteld toen ik de tent open ritsste. Ik glimlachte om het feit dat we dezelfde gedachte hadden gehad. Toen ik mijn schoenen uit had gedaan en de tent in kroop merkte ik dat ik me geen zorgen hoefde te maken over mijn pyjama. De temperatuur was precies goed om te slapen. We kletsten nog na over de gebeurtenissen en dingen die we hadden gezien die dag, en vielen niet veel later als een blok in slaap.

Kate

Midden in een heerlijke droom werd ik heftig gewekt.

'Kom op Kate, word wakker!' smeekte Anna, terwijl ze me door elkaar schudde.

'Wat is er?' vroeg ik slaperig, terwijl ik haar probeerde weg te duwen.

'Als het weer een spin is dan-'

'Kate luister, er worden mensen beroofd hiernaast of misschien nog wel erger. We moeten weg hier!' zei ze, zich haastend aankledend.

Toen pas hoorde ik de paniek en het rumoer buiten. Mensen schreeuwden tot er een schot klonk, toen werd het ineens dodelijk stil. Ik was totaal verstijfd en pakte langzaam de jurk aan die Anna in mijn handen duwde. Ik had hem nog maar net over mijn hoofd getrokken toen we de rits open zagen gaan, er twee massief uitziende mannen onze tent inkwamen.

Ik deed iets wat ik eigenlijk normaal niet gedurfd zou hebben. Ik keek een van de mannen recht in de ogen. Ze waren bruin, een warme kleur, maar toch koel in combinatie met het gezicht dat erbij hoorde. Ik slikte en deed een stap terug. Ik had al gelijk opgemerkt dat ze beiden erg groot waren, gespierd ook.

Dat is niet in ons voordeel, dacht ik bij mezelf. De man die mijn blik gevangen hield droeg een zwarte broek vol gaten. Zijn bovenkleding ontbrak. Hij was getint, en niet alleen van de zon, merkte ik op. Zijn hals was getatoeëerd met vreemde tekens, net als zijn gehele linkerarm. Ik vroeg me niet eens af wat de betekenis was, ik voelde niets meer. Niet eens echt angst.

'Pak die meid Tom, ik neem deze wel,' zei de andere man, die ik nog niet goed in me had kunnen opnemen.

De staarwedstrijd werd verbroken toen de man nog een stap in mijn richting deed, zijn enorme arm greep mijn pols vast. Ik besepte te laat dat deze mannen al geruime tijd in het donker hadden rondgelopen, hun ogen gewend aan de duisternis. Anna en ik niet. Terwijl de man me de tent uit trok, struikelde ik dan ook over diverse dingen op de grond. Als de man niet zo'n sterke grip op mijn pols had gehad, had ik al op het zand gelegen. Ik deed eerst een poging om me los te trekken, wat werd beloond met een nog pijnlijkere grip om mijn pols.

'Laat me los!' gilte ik vervolgens, mijn hoofd wegdraaiend en opzoek naar Anna. Ik zag haar echter niet. De angstige gedachte dat ik haar nooit meer terug zou zien, brandde in mijn binnenste.

Dit kan niet, dit gebeurt niet. Dit soort dingen gebeuren nooit echt. Niet in mijn leven.

Ik kwam er al gauw achter dat dit wel echt gebeurde en niet op de meest prettige manier. De man, die mijn gespartel al gauw zat werd, trok me tegen zich aan. Hij hees me zonder moeite over zijn schouder, waarna hij stevig doorstapte.

'Laat me alsjeblieft gaan,' huilde ik nu. We naderden een vuur en ik hoorde veel stemmen. Ik verstijfde voor de tweede keer die avond, toen ik zag dat deze man niet alleen was.

Minstens tien andere kerels stonden rond het vuur. Sommigen met mensen die onder dwang werden vastgehouden, anderen met hun spullen. Met een plof landde mijn voeten in het zand terwijl een grote hand mijn bovenarm stevig beet greep.

'Kijk eens wat een vangst Tom, was dat de laatste tent?' vroeg een kleinere, minder gespierde man. Zijn ogen namen mij op van top tot teen, voordat hij zich op Tom richtte.

'Aye captain, meer tenten staan er niet.'

Ik slikte toen ik de blikken van de andere mannen zag, wat waren ze van plan?

Ik draaide mijn hoofde opzij, niet begrijpend waarom Anna niet hierheen werd gebracht. *Waar bleef ze?*

Anna

Kate werd zo ver voor me geduwd tot ik haar niet meer zag. Ik merkte nu pas hoe stevig de tweede man mijn polsen vast had, want ze begonnen te branden en er was geen enkele beweging mogelijk. Mijn voetzolen deden pijn van alle takjes en steentjes op de grond. Ik probeerde zachte stukjes grond te onderscheiden en voelde tranen van wanhoop achter mijn ogen prikken. Ik zag dat we richting de bosrand liepen, waar we een paar uur geleden nog vrolijk onze tocht van die dag hadden beëindigd.

Waar werden we naartoe gebracht? Wat wilden ze van ons? Onze spullen hadden ze gratis van mij mogen hebben. Toen ik opkeek zag ik dat niemand met een koffer of tas liep. Waar ging het hen dan om?

Een van de vreemde mannen die voorop liep riep iets naar achteren. De man die mij vast hield zei iets terug in slecht verstaanbaar Engels.

Ik keek om me heen en probeerde te onthouden hoe we liepen, voor het geval dat bruikbaar kon zijn. Ik zag alleen maar bomen die steeds dichterbij elkaar stonden, waaruit in concludeerde dat we het bos in liepen. In de verte hoorde ik de zee zacht op het strand rollen.

De man die mij vasthield zei weer iets in het Spaans tegen de persoon ergens voor ons. Ik begon me aan zijn stem te ergeren. Hij klonk zo relaxt, hoe kon hij zich zo voelen als wij doodsbang waren? Plotseling zag ik iets op me af komen wat een

meter voor me op de grond plofte. De man die me vast had stopte, en draaide me een kwartslag om naar het voorwerp te reiken. Ik voelde dat hij mijn polsen met één hand vasthield, waarna hij ver bukte en vooruit reikte naar het hoopje dat op een tas leek. De man voor me liep door. Ik merkte dat de greep om mijn pols losser was geworden. Ik kreeg een ingeving en twijfelde geen moment, hoewel ik niet de tijd nam om over mijn idee na te denken. Ik stootte mijn armen omlaag en duwde tegelijkertijd zo hard als ik kon met mijn voet tegen de rug van de man om me af te zetten. Hij verloor zijn evenwicht, en ik rende zo snel mijn benen het konden verdragen het bos in, haaks op de looprichting van de rij. Ik bukte voor takken en ontweek bomen, terwijl de adrenaline door mijn lijf pompte. Toen hoorde ik een schot, en daarna nog een. De schrik sloeg om mijn lijf. Ik wist niet dat ze geweren bij zich hadden! Ik voelde de paniek naar mijn keel stijgen, en hoopte dat alleen de man die mij vast had gehad zijn armen vrij had om achter me aan te komen. Ik bleef vooruit rennen, en hoorde geen volgend schot. Mijn voeten brandden, en ik voelde schrammen op mijn arm. Toen voelde ik een ruk aan mijn voet, waardoor ik voorover viel. Mijn enkel was achter een boomstronk blijven steken. Ik merkte dat mijn lichaam blij was dat het stil lag, maar ik dwong mezelf omhoog. Ik moest door. *Kate*, schoot het door mijn hoofd. Ik voelde de tranen in mijn ogen opwellen. Ik kon haar gezicht van angst voor me zien terwijl ze erachter kwam dat ik was gevlucht. Een gevoel van schuld kroop naar mijn borst, maar ik knipperde mijn tranen weg en rende verder.

Na enkele minuten merkte ik dat mijn pas zodanig vertraagd was dat ik net zo goed kon lopen. Ik probeerde me te concentreren op mijn adem zodat deze rustiger kon worden, maar nu ik weer begon na te denken over de benarde situatie raakte ik alleen maar meer in paniek. Ik keek om me heen en zag dat de bomen minder dicht op elkaar stonden dan voorheen. *Hoe lang had ik gerend? Kon ik nog achtervolgd worden?*

Het leek wel of het lichter was geworden, bedacht ik me toen ik naar de toppen van de bomen keek. Ik merkte dat ik nu bijna aan de bosrand was gekomen en ik hoorde in de verte de zee weer. In angst om gezien te worden deed ik een paar stappen terug het bos in. Ik zocht een plek tussen een paar struiken die beschutting boden, en liet me op de grond zakken. Mijn benen voelden heel zwaar en mijn voeten brandden van de pijn. Tot mijn opluchting voelde ik geen nat bloed onder mijn voetzolen. De emoties kropen steeds hoger, waarna ik uiteindelijk mijn snikken niet binnen kon houden. Ik smoorde ze in mijn handen toen ik bedacht dat iemand me anders kon horen. Ik bleef enkele minuten doodstil zitten en spitste mijn oren, maar ik hoorde geen enkel geluid. Ik staarde naar de bomen en probeerde een plan te bedenken. Het leek nu lichter te worden, maar om het strand op te gaan leek me geen goed idee. *Waar zouden die mannen naartoe kunnen gaan? Wat gingen ze met de reizigers*

doen? Als ze iets ergs van plan waren zouden ze dat toch niet op het eiland doen waar morgen weer een lading nieuwe toeristen zou komen? Ik besloot te wachten tot zonsopkomst, en probeerde wat te slapen. Mijn lichaam voelde nog steeds uitgeput, en een schram op mijn arm begon steeds meer pijn te doen. Nadat ik voor de derde keer was ingedommeld en weer wakker geschrokken was, zag ik het licht van de eerste vroege zonnestrallen komen. Ik besloot het erop te wagen.

Nadat ik een stukje had gelopen voelde ik de grond onder mijn voeten steeds losser worden. Ik keek naar het lichter wordende zand en zag tot mijn schrik dat mijn voeten er rood en zwart uitzagen van de schrammen en het zand. Ook op mijn armen kon ik nu rode plekken onderscheiden. De plek die het meest pijn had gedaan zat op mijn bovenarm. Dit bleek niet een schram te zijn, maar een rode snee van zo'n 10 centimeter lang. Het was niet heel diep, maar de wond was nog nat van het verse bloed. Er zat zand omheen waardoor ik er niet over durfde te vegen, in de veronderstelling dat ik het erger zou maken. Misschien kon ik het met water afspoelen. Toen ik opkeek zag ik dat de zee zich zo'n 100 meter voor me uitstreckte. De beelden van vannacht hielden me echter tegen om er over het onbeschutte strand naartoe te lopen. Ik tuurde over de vlakke en kon in de verte iets onderscheiden. *Was dat het strandtentje waar we de voorgaande avond hadden gegeten?* Het zag er alleen wat hoger uit. Dat moest het schip zijn! Ik voelde hoop in me oplaaien. Ik besloot ernaartoe te gaan, maar ik hield me zo dicht mogelijk bij de bosrand. Toen ik een stuk had gelopen kon ik inderdaad de mast onderscheiden. *Moest ik er wel naartoe gaan? Misschien waren de mannen hier ook wel geweest!* Ik probeerde te bedenken in welke richting we waren geduwd, en voor mijn gevoel was dat van het schip af. Ik wilde het erop wagen. Het was dat, of de hele dag in het bos rondwalen. De boot lag er hetzelfde bij als de dag ervoor. Ik liep er zo stil mogelijk naartoe. Ik liep langzaam het ondiepe water in, maar een pijnscheut schoot door me heen. Het zoute water drong door in de schrammen van mijn voeten. Ik beet op mijn tanden toen ik verder liep, zodat ik de zijkant van het schip kon bereiken. Ik hoorde geen stemmen, en er was niemand op het dek te zien. Er lag geen loopbrug zoals de dag daarvoor, dus ik kon het schip niet op. *Waar was het personeel wat de vorige dag voor ons had gevaren?* Ik kon me niet herinneren dat zij ook bij het kamp waren. *Zou er iemand bij het strandtentje zijn?* Ik bedacht me dat het strandtentje aan het einde van onze wandelroute was geweest, dus dat lag hier nog een heel stuk vandaan. Ik besloot naar de andere kant van het schip te lopen, misschien kon ik via de achterkant erop klimmen. Ik liep terug langs de voorkant. Het schip zag er een stuk angstaanjagender uit nu het boven me uit torende. Toen ik de punt van het schip had bereikt zag ik een stuk verderop een klein vissersbootje liggen. *Zou er iemand in de buurt zijn?* Ik overwoog of ik ernaar toe zou lopen of niet. Misschien was het bootje wel van een van de vreemde mannen. Ik besloot toch ernaartoe te

lopen. Mocht er iemand komen kon ik hem of haar al in de verte vanaf het strand zien aankomen. Toen ik dichterbij was gekomen zag ik dat het echt een vissersbootje was. Ik zag een klein krukje en een grote box, die leek op die van mijn vader toen hij vroeger ging vissen. Er stond geen naam op het bootje, en het was misschien net groot genoeg voor drie personen. Het had een kleine motor, maar aan de zijkant lagen ook peddels. Ik bukte me om verder te kijken wat er in de boot lag. 'Hé daar!' hoorde ik iemand roepen.

Kate

Ik stond te rillen naast de enorme Tom die mij nog steeds vasthield. Hij zei niks, maar zijn ogen, die af en toe in mijn richting dwaalden, voorspelden niet veel goeds. Ik had het eigenlijk niet eens koud, al droeg ik niet meer dan het dunne zomerjurkje, dat half dichtgeknoopt rond mijn schouders hing. De spanning en de angst benamen me nu echter wel de adem.

Ik had eerst nog kunnen doen alsof ik droomde, alsof het niet echt was. Maar nu ik de mensen naast me zag huilen en bibberen wist ik wel beter.

Mijn volgende vraag was wie ze waren. Wat ze wilden was wel duidelijk. Ze hadden verwacht rijke toeristen aan te treffen, mensen van stand. Geen jonge meisjes, of jonge stellen die lang hadden gespaard en al hun geld in deze reis hadden gestoken.

'Drie keer niks, verdomme dit was allemaal voor niks!' Gromde een man naast Tom. De kapitein, of in ieder geval de kleinere man die zo werd aangesproken, was nog een rondje langs de tenten gelopen en kwam nu weer onze richting uit.

'Mannen, de enige buit zijn de vrouwen. Laat de mannen kiezen. Het gebruikelijke.'

"*Wat!?*" Dacht ik angstig. Ik bibberde nog iets heviger bij die woorden, al duurde het even voordat ze tot me doordrongen. Ik voelde nieuwe tranen opkomen toen Tom me naar zich toe draaide en me nog eens goed bekeek. Ik slikte en wende mijn blik af. Ik wilde hier niks mee te maken hebben, ik wilde zijn bruine ogen niet meer zien.

'Zit er nog iets voor óns in?' Tom's vraag bleef even onbeantwoord in de lucht hangen, de kapitein nam zijn tijd. Met twee handen om mijn bovenarmen geklemd, begon ik mijn situatie steeds donkerder in te zien. *Hoe kwam ik hier weg? En waarom was Anna er nog steeds niet? Misschien is ze ontsnapt?* bedacht ik met een klein sprankje hoop. Dat was het vast! Ze was vast weggerend op zoek naar hulp.

'Aan boord Tom, zoals altijd.' De woorden van de kapitein kwamen van dichtbij, en ik probeerde een stap opzij te zetten toen ik in zijn kille, blauwe ogen staarde, die veel te dicht bij waren.

'En deze lijkt me veel te lastig voor je Tom. Die breek ik wel.' Ik slikte maar staarde terug in die kille, lege ogen. Hij zou niet winnen.

'We gaan!'

Moe van het geduw en getrek liep ik zwijgend mee met Tom. Alle plaatsen waar hij me deze nacht had aangeraakt deden zeer. Ik zou er zeker blauwe plekken aan overhouden.

Ik hoorde het gejammer van mensen om me heen, maar de boze en brute antwoorden van de mannen weerhielden me van alle praatjes die me te binnenschoten. Ik kon het niet wagen. Hoe graag ik ook wilde, ik kon het niet.

Ik had het nog niet eerder opgemerkt, maar deze mannen droegen allemaal wapens. Pistolen, en sommigen droegen zwaarden en messen. Ik probeerde zo nonchalant mogelijk te kijken wat Tom om zijn middel droeg, al maakte dat me misselijker dan ik al was. Een pistool en een mes.

Daar ging mijn laatste hoop. Mijn ogen waren inmiddels aan de duisternis gewend en ik kon de mannen in ieder geval goed bestuderen. Mocht ik dit overleven en ooit aangifte kunnen doen, dan waren dit de meest aparte mensen die ik ooit zou beschrijven. Ze waren niet allemaal zo gespierd als Tom. Sommigen oogden slungelig en onhandig, anderen gewoon vies. De mannen die dichtbij genoeg waren zodat ik ze kon zien, droegen allemaal dezelfde tatoeages. *Was het een soort bende?*

Ze deden me om de een of andere reden niet eens denken aan piraten, al waren ze dat volgens mij wel. Ze misten alleen nog ooglappen en houten benen. Voor de rest was het plaatje compleet.

Ik begon me net af te vragen hoe ver we nog zouden moeten lopen, toen ik weer een schot hoorde. Dit keer van heel wat dichterbij.

‘Frank, uilskuiken! Let op de veiligheidspal!’ riep een man ver voor ons. Dit was echter pas het begin van een hele chaotische scene.

Vanuit de bosjes wachtte blijkbaar een hinderlaag. Ik kon niets zien of onderscheiden, maar merkte wel dat de piraten het serieus opnamen. Tom liet me zelfs los om zijn pistool te trekken, maar greep me daarna weer stevig vast.

‘Geen geintjes, als je wegrent, zorg ik dat je niet ver komt meisje,’ beloofde hij mij, zijn gezicht veel te dicht bij het mijne. Ik knikte en probeerde weer afstand tussen ons te creëren.

Toen het echt op schieten aankwam, liet Tom me los, en draaide hij zich van me af voor een goed schot. Ik twijfelde geen moment.

Op mijn blote voeten door het mulle zand rende ik harder dan ik ooit gerend had. Mijn haren vlogen alle kanten op en scherpe dingen boorden zich in mijn voetzolen, het kon me niet schelen. Hijgend bereikte ik de bosjes en rende zonder nadenken verder. Beschutting, eindelijk!

Ik had er niet op gerekend dat de schoten juist van hier waren gekomen. Ik knalde in mijn haast tegen iets op en stootte mijn hoofd. De knal versplinterde mijn zicht, en bracht me naar de grond.

Ik hoorde nog een zware mannenstem, al kon ik de woorden niet uit elkaar houden. Bruine ogen boven de mijne. Niet weer.

De ogen bleven even zweven boven mijn hoofd, voordat mijn licht volledig uitging.

Toen ik jonger was had ik soms last van hoofdpijn. Geen migraine, maar wel een zeurende pijn die dan na een dag weer wegging. Ik voelde me nu precies zo. Mijn hoofd klopte en bonkte. Ik wist niet zeker of ik nog wakker was of niet. Mijn lichaam lag, dat wist ik wel, maar toch bewoog ik op de een of andere manier.

Ik durfde mijn ogen niet te openen. Mijn hoofd voelde nu al alsof het zou ontploffen. Na een paar minuten doemden de bruine ogen weer op in mijn hoofd. *Had Tom me neergeschoten zoals hij beloofd had?*

De ogen hadden wel iets anders geleden. Schuiner, warmer. Ik wist het niet.

Het duurde bijna een kwartier voordat ik een stem hoorde. Een mannenstem. Klaarblijkelijk was het iemand met een goed humeur en een goed gevoel voor humor, want hij zong een liedje waarin de hoofdpersoon niet al te veel mazzel had.

Ik waagde het om mijn ogen heel minimaal te openen, om ze daarna gelijk weer te sluiten. Wat een fel licht.

De gedachte dat er een hele nacht voorbij was gegaan beangstigde me mateloos. Ik moest weten wat er gebeurd was.

Ik knipperde met mijn ogen en dwong mezelf ze open te houden. Het duurde even voordat mijn blik scherp werd, maar toen zag ik waarom ik dacht dat ik bewoog. Ik lag op de bodem van een klein bootje en bewoog dus wel degelijk.

Iets te snel bracht ik mijn lichaam in een zittende positie, wat me bijna mijn maaginhoud kostte.

‘Rustig, rustig meisje. Je hebt een behoorlijke klap gehad.’ De stem was zwaar en onbekend. Ik hield gedwongen mijn ogen dicht en probeerde me te concentreren op het rustig krijgen van mijn maag.

‘Hou je hoofd tussen je benen, rustig aan.’ Zijn stem klonk rustig, zelfverzekerd. Ik deed wat hij zei, al was het alleen maar om mijn hoofdpijn af te schudden. Het werkte niet. Ik bracht mijn handen naar mijn hoofd en betastte voorzichtig mijn gezicht. Ik maakte een zacht geluidje toen ik de bult aan de zijkant van mijn hoofd vond.

‘Tja je bent niet voor niets bijna de hele dag onder zeil geweest.’

Ondanks het beetje misselijkheid dat ik nog voelde, ging ik weer rechtop zitten. *De hele dag? Zei hij dat nou net?*

Ik waagde het om rond te kijken en zag dat we op zee waren. Ik zette die gedachte even opzij om me helemaal te focussen op de man voor me.

Ik had in ieder geval de bruine ogen goed opgemerkt, ze starden me nu onderzoekend en vriendelijk aan. Ze waren warm, lichter van kleur dan de ogen van Tom.

De man zelf was echter best afschrikwekkend. Hij was niet minder dan Tom in lengte of breedte, en hij was al even gespierd. Hij had een zongebruind gezicht, bijna te bruin. Ik durfde echter te wedden dat hij van nature blank was. Hij had een brede kaaklijn, wat hem een mannelijk en gevaarlijk uiterlijk gaf. Zijn donkerbruine haren waren losjes bij elkaar gebonden, een paar plukken wapperden in de wind.

Wat hem nog verder onderscheidde van anderen was een wilde baard, iets wat hem gevaarlijker, maar ook aantrekkelijker maakte. Ik schudde die gedachte van me af. *Mensen die je ontvoeren zijn niet aantrekkelijk Kate.*

Hij had gelukkig wel meer kleren aan dan Tom. Hij droeg een wijde witte bloes die net zo wapperde als zijn haren. Een donkere broek was met een witte sjaal rond zijn middel gebonden. Ik merkte ook het pistool en mes op dat eraan hingen. Een gevaarlijke man dus. *Maar waarom was ik dan in zijn boot, en waarom deed hij aardig?*

‘De hele dag?’ vroeg ik voorzichtig, mijn ogen dichtknijpend tegen het felle zonlicht. Hij knikte. Zijn ogen bleven even rusten op mijn voorhoofd voordat hij me weer recht in de ogen keek.

‘Je kwam precies uit de bosjes gerend toen ik mijn pistool trok, de loop heeft je flink geraakt ben ik bang.’

Ik slikte even en bracht mijn hand nogmaals naar de zere plek op mijn hoofd om te controleren of ik bloedde. Dat was gelukkig niet zo. Het viel me nu pas op dat hij Nederlands sprak, al was het met een accent dat ik niet kon thuisbrengen.

‘Wie ben j-, wie bent u?’ haperde ik. Wie hij ook was, ik kon hem beter te vriend houden zolang het kon.

Zijn glimlach maakte hem nog aparter, knapper. Ik schatte hem rond de 30, misschien iets ouder. Hij had een mooie glimlach, met links naast zijn hoektand een blinkende gouden tand.

“*Piraat,*” schoot me gelijk te binnen. Hij hield zijn hoofd schuin en nam me nogmaals rustig op met die warme bruine ogen. Ik werd er bijna verlegen van.

‘Mijn naam is James King, ook wel Jamie genoemd.’

Ik bracht mijn handen langzaam langs mijn lichaam naar beneden en kneep in het houten bankje waar ik op zat. Angst en nieuwsgierigheid vochten om de bovenhand en de laatste won overduidelijk.

‘Ben je –,’ ik wist niet of ik het kon maken om het zo te vragen, zonder enige waarschuwing. Hij was tot nu toe aardig geweest, maar ik kende deze man niet.

Zijn glimlach betoverde me opnieuw.

‘Piraat?’ een luide lach ontsnapte aan zijn mond. ‘Sommigen zeggen van wel, ik noem het liever kaper. Ligt wat beter in de mond, snap je?’

Ik bewoog niet, maar hield hem goed in de gaten. Ook al was hij erg aardig en blijkbaar niets naars met me van plan, hij was de vijand tot ik meer wist.

‘En wie ben jij meisje?’ vroeg hij toen ik geen antwoord gaf. Zijn ogen stonden een beetje schuin, wat hem een permanente ondeugende blik gaf. Ik twijfelde nog even voor ik hem antwoordde.

‘Kate.’

De blik in zijn ogen verried dat hij mijn achternaam ook verwachtte, maar die gaf ik niet.

‘Kate dus, mooie naam. Maar niet van hier, waar kom je vandaan?’ Zijn stem was zwaar, maar prettig. Bijna te prettig, ik was al bijna overstag en wilde hem in vertrouwen nemen.

‘Ik ben-, was hier op vakantie. Met een vriendin. Heb je haar gezien vannacht? Zwart haar, slank, ze draagt een bril...’Ik kon al in zijn ogen lezen dat hij het niet wist over wie ik het had.

‘Je bent de enige die tegen mijn pistool aanliep, verder heb ik geen vrouwen gezien, het spijt me.’

Ik liet mijn ogen even afdwalen naar de reling van de boot. Tranen brandden in mijn ogen, maar ik kon ze nog tegenhouden, nog heel even.

‘Ach meisje, zijn jullie elkaar kwijtgeraakt?’ vroeg hij terwijl hij voorover boog en dichterbij me kwam zitten. Ik knikte zwijgend. Zijn haren raakten nu af en toe mijn gezicht, de wind speelde met meer dan alleen de golven.

Het duurde een paar seconden voordat ik mezelf weer in de hand had en hem recht aan kon kijken, al kon ik de tranen die uit mijn ooghoeken ontsnapten niet voor hem verborgen houden.

‘Er waren mannen-, piraten. Ze overvielen ons gisterennacht en nu-, nu ben ik haar dus kwijt.’

Ik knipperde om mijn blik scherp te houden en zag hoe hij me in zich opnam. Zijn ogen werden iets zachter, nog vriendelijker.

‘Ik heb geen idee wat ze met haar hebben gedaan en ik-, ik moet terug,’ de laatste drie woorden waren meer een gedachte dan een bevestiging. Maar ik wist wel dat ik ze meende. Wat als Anna nog op het eiland zat, op zoek naar mij?

Voor het eerst zag ik medelijden in de ogen van de man, al maakte het snel plaats voor een strengere, dominantere blik.

‘Je kunt niet terug.’

De woorden bleven even hangen in de lucht. *Wat bedoelde hij, natuurlijk kon ik terug!*

Hij was gestopt met roeien toen ik wakker was geworden, hij hervatte nu echter onze koers. Ik keek even naar de beweging van zijn schouders bij elke slag.

‘Hoezo kan ik niet terug? Ik moet,’ zei ik zacht, rustig. Het kostte me al mijn wilskracht.

Ik zag even een schuine glimlach verschijnen, al verdween hij net zo snel.

‘Het is er gevaarlijk, ik ken dat soort mannen. Ik breng je in ieder geval niet terug.’

Ik staaarde hem aan en opeens vond ik hem een stuk minder knap en aantrekkelijk.

‘Waarom heb je me meegenomen? Je had me gewoon kunnen laten liggen.’ Ik veegde verwoed een nieuwe traan weg en bleef hem aankijken. Hij maakte een zacht lachend geluid.

‘Was je liever bewusteloos aan die mannen overgeleverd geweest? Werkelijk?’ Hij lachte ongelovig en schudde zijn hoofd, terwijl hij iets mompelde over ondankbare vrouwen in het algemeen.

‘Je snapt het niet. Zij is daar helemaal alleen!’ zei ik nu wanhopiger, toen ik merkte dat hij me echt niet zou laten teruggaan. Hij bracht zijn gezicht weer naar boven en keek me nogmaals aan.

‘Ze is of ontkomen, of ze hebben haar meegenomen. En daar is nu niets aan te doen.’

Ik kon zijn rustige toon op dit moment niet hebben en besloot iets drastisch te doen. Iets doms.

‘Jij misschien niet, maar ik ga het wel proberen,’ zei ik, mezelf oprichtend in het kleine bootje. Ik wiebelde even, tot ik mijn balans vond en maakte me klaar om het

zeewater in te springen. Ik had opgemerkt dat we ons al een heel eind op zee bevonden, maar dat mocht mij niet stoppen.

Ik draaide me om, twijfelend of ik dit echt durfde. Alleen kreeg ik de kans niet. Stevige armen klemden zich om mij heen. Het duurde nog geen seconde voordat ik op zijn schoot zat, twee armen als bankschroeven om me heen om me op mijn plaats te houden.

'Ik heb niet al die moeite voor niets gedaan om je daar levend en wel weg te krijgen, meisje. Wat denk je wel, dat je even terug zwemt en dat die mannen er dan nog zijn? En mocht je zoveel geluk hebben, dat ze dan bang worden van een meisje in haar zomerjurk, zonder enige wapens?'

De ironie in zijn stem, maakte me nog wanhopiger. Ik brak. Midden op zee, in een klein bootje, op schoot bij een piraat die ik niet kende. Ik stortte in.

De armen verslaptten hun greep enigszins. Hij liet me niet helemaal los, maar veranderde zijn greep van bankschroef naar steun. Met enige moeite bracht ik mijn handen naar mijn gezicht en huilde. Zo simpel, zo zwak. Maar het luchtte wel op.

'Als je belooft geen rare dingen meer te ondernemen, laat ik je misschien los,' plaagde hij, me half draaiend op zijn schoot na een paar minuten. Ik knikte en voelde hoe hij zijn armen liet zakken, rustend op mijn benen.

'Zeg me eens, hoe oud ben je?'

Ik slikte even, mijn gedachten waren te vol om aan iets anders te denken dan mijn eigen verdriet. Ik nam hem in vertrouwen. Ik moest wel.

'22.'

Ik stond langzaam op en nam weer plaats op het bankje tegenover de man, me schamend voor mijn huilbui.

'Kun je ergens terecht? Heb je een verblijfplaats?' Zijn woorden waren simpel, maar voor mij onmogelijk te beantwoorden.

'Ik kom uit Nederland, niet hier uit Spanje. En ja, ik heb een verblijfplaats. Al heb ik geen idee hoe ik er ooit moet komen vanaf hier,' antwoordde ik, terwijl ik zorgvuldig lette op alles om me heen, behalve zijn ogen. Ze leken dwars door me heen te kijken. Hij wist al te veel.

'Ik heb een schip. Het is niet veel en ik deel het met wat anderen. Maar vanuit daar zullen we verder kijken, goed?'

Ik vroeg me af waarom hij precies zo aardig en behulpzaam was. Waarom zoveel moeite steken in een vreemdeling? Ik snapte er niets van.

'Waarom?' mijn vraag was zacht, maar hij verstond het toch.

'Waarom wat?'

Ik slikte even voor ik mezelf duidelijker uitsprak.

'Waarom help je me? Ik bedoel, je wordt er niet beter van. Zoals je ziet ben ik een wrak. Ik kan nog niet eens zorgen dat mijn vriendin en ik tijdens een vakantie niet worden beroofd en ontvoerd. En nu ben ik haar ook nog kwijt en ik heb niets om je mee terug te betalen.'

Het duurde even voordat ik de moed had verzameld om hem aan te kijken. De snijdende stilte dwong me na een paar tellen.

Zijn glimlach verwarmde iets in me, ondanks mijn situatie.